

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **I. B.,**
nar.,
státní příslušnost Moldavská republika,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2023, č. j. CPR-26592-2/ČJ-2023-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-210721-13/ČJ-2023-000022-SV, ze dne 17. 6. 2023, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je mu kladeno k tíži, že se dopustil neoprávněného pobytu v období od 27. 5. 2022 do 16. 6. 2022, kdy se v rámci podaného odvolání hájil tím, že je cizincem dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť sdílí společnou domácnost se svou snoubenkou, která je státní příslušnicí Rumunské republiky. Žalovaný zhodnotil předmětný vztah, družku žalobce neustanovil vedlejším účastníkem řízení a došel k závěru, že pokud byl vztah navázán až v době nelegálního pobytu, není relevantní a obvinil žalobce ze snahy účelově si realizovat pobyt, kdy tuto úvahu zakončil tím, že jeho partnerku sice nenalezl v evidenci cizinců, avšak nelze vyloučit, že s žalobcem skutečně žije. K tomuto žalobce namítl, že správní orgán nepostupoval dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, kdy navíc hodnotil vztah, o kterém nevěděl zhora nic, neboť jej dostatečně nevyšetřil. V této souvislosti žalobce uvádí, že pouhé tvrzení o postavení dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona samozřejmě nepředstavuje doložení statusu dle tohoto ustanovení, avšak je zapotřebí v této souvislosti učinit hlubší šetření, potažmo účastníka vyzvat k doložení souvisejících důkazů. Za situace, kdy žadatel patrně disponuje vztahem s občankou EU, nelze vyloučit soužití, kdy je vztah bez jakéhokoli předchozího dokazování věcně hodnocen jako účelový, je napadané rozhodnutí nezákonné. Žalobce poukázal též na to, že v řízení vedeném z moci úřední nenese takové důkazní břemeno, jako kdyby žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 16. 6. 2023 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce, v rámci které žalobce nepředložil žádný doklad. Hlídce pouze sdělil, že má biometrický cestovní doklad Moldávie, který má v bytě rodinného příslušníka, jehož adresu si však nepamatuje. Dále sdělil, že do ČR přicestoval přibližně před šesti měsíci v rámci bezvízového styku. Lustrací nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce. Následně byl kamarádem žalobce předložen cestovní doklad, ze kterého bylo zjištěno, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru byl ke dni 26. 2. 2022.
6. Při výslechu žalobce sdělil, že je svobodný a bezdětný. Celou rodinu, tj. rodiče a sourozence, má v Moldávii. Jeho zdravotní stav je dobrý. V Moldávii bydlel u rodičů. Byl tam naposledy dne 25. 2. 2022, do ČR přijel 26. 2. 2022, cestoval se skupinou krajanů v mikrobuse. Přijel zde za prací a za výdělkem peněz. Nemá povolení k zaměstnání, pracuje pouze brigádně na stavbách, pokaždé někde jinde. Přijel zde na biometrický doklad Moldavska, nemá žádné povolení k pobytu, žádné vízum si nevyřizoval. O azyl nikde nežádal. V ČR nemá nikoho z rodiny, má zde pouze krajany z Moldavska. Poznal zde dívku, která je také Moldavanka, ale má už rumunský pas. Bydlí s ní asi týden u ní v bytě, nezná ale přesnou adresu, je to někde v Praze. Minulý týden jí bylo 18 let. Více není schopen uvést, rád by si partnerku jednou vzal. Na adrese přítelkyně se nepřihlásil k pobytu. Do Moldávie se má kam vrátit, nic mu tam nehrozí, pochází z dobré oblasti. Peníze na vycestování nemá, ale vydělává si je na stavbách. Zdravotní pojištění již nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

platné. Překážku vycestování nemá, vycestuje dobrovolně. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Teprve týden bydlí u přítelkyně, která sice má také rumunský pas ale je původem z Moldávie. Ve společné domácnosti žijí pouze týden, pokud dostane žalobce vyhoštění, tak vycestuje, i když zde má přítelkyni. Je si vědom toho, že zde je nelegálně a pracuje na černo. Chtěl vydělat ještě nějaké prostředky, a pak poznal přítelkyni a do Moldávie se mu vracet nechtělo, spoléhal na to, že jej zde nikdo nechytí.

7. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-210721-13/ČJ-2023-000022-SV, ze dne 17. 6. 2023 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo napadeným rozhrnutím zamítnuto.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů.
10. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.*
11. Podle § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *správním vyhoštěním občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka se rozumí ukončení pobytu občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.*
12. Podle § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *pro účely této hlavy se za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3, která pobývá na území přechodně.*
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

16. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečně nebezpečí.*
17. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.*
18. Jádrem žaloby je námitka žalobce, že žalovaným nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, kdy se dle žalobce žalovaný konkrétně měl nedostatečně vypořádat s posouzením žalobcova partnerského vztahu k jeho snoubence, kdy žalobce má za to, že bylo třeba, aby žalovaný tento vztah zkoumal podrobněji a aby na základě tohoto posouzení případně vyhodnotil, že je třeba žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
19. Správní orgán I. st. se partnerským vztahem žalobce zabýval v části posouzení dopadů rozhodnutí na základě zhodnocení kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ve svém rozhodnutí konkrétně uvedl, že žalobce prokazatelně nesdílí společnou domácnost s občanem EU ani ČR, na území bydlí na různých adresách a poslední týden u přítelkyně, nezná ani adresu ubytování a k ubytování není nikde hlášen. Sdělil sice, že zde bydlí u své přítelkyně, která disponuje rumunským pasem, avšak k přítelkyni nebyl schopen uvést žádné konkrétní údaje.
20. V doplnění odvolání žalobce mj. uvedl, že má za to, že délka neoprávněného pobytu, kterého se měl dopustit (žalobce stejně jako v žalobě chybně uvedl 27. 5. 2022 do 16. 6. 2022), jakož i skutečnost, že šlo o jeho první pochybení, nevykazují závažnost, pro kterou by mu mělo být uloženo správní vyhoštění na místo postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Sdílí společnou domácnost se svou snoubenkou, ke které sdělil jméno, příjmení a datum narození a uvedl, že je státní příslušnicí Rumunska, kdy dodal, že totožnost partnerky správnímu orgánu dříve nesdělil z důvodu obav možného postihu v souvislosti s jeho nelegálním pobytem. Žalobce poukázal na ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a sdělil, že připravuje doklady pro uzavření sňatku se svou přítelkyní.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, nebyla zjištěna nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. K partnerskému vztahu žalobce poukázal žalovaný na ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců v kontextu § 118 odst. 7 téhož zákona, podle kterého se pro účely správního vyhoštění za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3 zákona, která pobývá na území přechodně. Žalovaný dále uvedl, že posouzení existence trvalého vztahu žalobce a jeho přítelkyně není v daném případě zásadní, neboť i pokud by se jednalo o

vztah trvalý, tak tento vztah byl rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území neoprávněně (neboť podle žalovaného žalobce v protokolu ze dne 17. 6. 2023 uvedl, že navázal minulý týden vztah s dívkou, tedy v době, kdy zde již pobýval neoprávněně). Žalobce dle žalovaného nemůže využít vztahu se státní příslušnicí Rumunska k legalizaci svého dalšího pobytu. Od samého počátku věděl, že na území pobývá neoprávněně, a proto byl jejich vztah od počátku nejistý. Podle žalovaného není sporu o tom, že vztah žalobce a jeho přítelkyně byl založen až v době neoprávněného pobytu cizince na území ČR, proto nemohl očekávat, že na základě svého vztahu bude moci na území pobývat trvale a i v situaci, kdy by byl vztah posouzen jako trvalý, tak byl založen a rozvíjen v době neoprávněného pobytu. Tento způsob snahy o legalizaci pobytu na území je dle žalovaného zcela nepřipustný. Dále žalovaný dodal, že z lustrací v IS Policie ČR nebylo zjištěno, že by se na území ČR nacházela žalobcem uváděná osoba, ačkoliv to fakticky nelze vyloučit.

22. Soud k tomuto uvádí následující. V případě žalobce byly nesporně naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, kdy bylo prokázáno, že žalobce pobýval více než rok na území bez pobytového oprávnění, aniž by svůj pobyt jakkoli řešil, kdy naopak zůstal v tomto směru zcela pasivní. Partnerský vztah žalobce bylo třeba zohlednit především ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, respektive zhodnocení kritérií dle § 174a odst. 1 téhož zákona, což správní orgány učinily. Partnerský vztah jako takový byl správním orgánem I. st. podrobně zhodnocen s tím, že se jednalo o krátkodobou známost, nešlo o nikterak dlouho trvající vztah, správní orgán I. st. konstatoval, že žalobce ani nebyl schopen uvést totožnost partnerky či její adresu. Vzhledem k partnerskému vztahu nebyla shledána jakákoli výjimečnost, nebyl zde bez dalšího ani ve vztahu k jiným skutečnostem žádný důvod k postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Namítal-li tedy žalobce v odvolání, že s ohledem na jeho partnerský vztah, délku neoprávněného pobytu a skutečnost, že šlo v jeho případě o první protiprávní jednání, mělo být postupováno podle § 50a zákona o pobytu cizinců, byly v jeho případě naopak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. K postupu dle § 50a zákona nebyl v případě žalobce důvod. K tomu soud dodává, že ačkoli žalobce ve svém odvolání i žalobě uvádí, že mu mělo být uloženo správní vyhoštění za neoprávněný pobyt od 27. 5. 2022 do 16. 6. 2022, jednalo se o neoprávněný pobyt do 16. 6. 2023, tj. o rok delší. Nejednalo se tedy o nelegální pobyt nikterak krátký, kdy nadto byl zjištěn až pobytovou kontrolou, z čehož lze usuzovat, že pokud by zjištěn nebyl, žalobce by i nadále svůj nelegální pobyt na území prodlužoval. I tato skutečnost byla správními orgány reflektována.
23. Žalovaný s ohledem na uvedené ve vztahu k uloženému správnímu vyhoštění správně shledal, že posouzení skutečnosti, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebylo v dané věci zásadní, neboť dle § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (pozn. v současném znění zákona se jedná o odst. 8) se pro účely této hlavy za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která pobývá na území přechodně. Žalobcův pobyt na území ČR byl přitom po celou dobu právě přechodný, což ve své žalobní námitce zcela opomenul. Zpočátku se jednalo o pobyt legální, kdy žalobce přicestoval do ČR na moldavský biometrický doklad dne 26. 2. 2022, později šlo o neoprávněné zdržování se cizince na území, které se dle § 118 odst. 5 zákona o pobytu

cizinců považuje též za přechodný pobyt, kdy žalobcův neoprávněný pobyt byl konkrétně vymezen od 27. 5. 2022 do 16. 6. 2023.

24. V případě žalobce tedy nebylo ve vztahu ke správnímu vyhoštění nutné podrobněji zkoumat, zda se jedná o rodinného příslušníka dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a v této souvislosti zjišťovat, zda řádně doložil svůj trvalý partnerský vztah, neboť ani kladná odpověď na tuto otázku by nemohla ovlivnit závěr žalovaného s ohledem na přechodný pobyt žalobce na území ČR. Neboli i kdyby žalobce byl rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyl by z důvodu § 118 odst. 7 téhož zákona ve znění do 30. 6. 2023 považován za rodinného příslušníka ve vztahu ke správnímu vyhoštění.
25. Soud k tomu poukazuje na závěry uvedené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2023, č. j. 5 Azs 53/2023 - 18, které se sice odlišovalo v tom, že se v něm NSS zabýval situací, kdy dotyčný žádal o zrušení platnosti uloženého správního vyhoštění s odůvodněním, že je rodinným příslušníkem, nicméně dle soudu jsou závěry NSS vztahující se k aplikaci § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 plně použitelné i na nyní posuzovanou věc.
26. Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že: „Žalobce a) svoji žádost o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podal dne 5. 9. 2022 s poukazem na § 122 odst. 6 písm. a) a odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy na ustanovení, podle nichž se – ve zmíněném mírnějším či preferenčním režimu – posuzují právě žádosti občanů EU nebo jejich rodinných příslušníků. Za rodinného příslušníka občana EU se přitom považoval i sám žalobce a), neboť má trvalý vztah se svojí životní partnerkou [žalobkyní b)], která je českou státní občankou a se kterou sdílí společnou domácnost od 1. 10. 2020. Tyto skutečnosti správní orgán I. stupně nikterak nezpochybňoval, naopak vycházel z toho, že v důsledku uvedeného trvalého partnerského vztahu je žalobce a) cizincem, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí: „Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.“ Vedle toho ovšem správní orgán I. stupně vycházel také z § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců: „Pro účely této hlavy [hlavy X (správní vyhoštění), pozn. NSS] se za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3, která pobývá na území přechodně“ [dlužno dodat, že žalobce a) pobýval na území ČR přechodně, neboť mu svědčila tzv. fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, nehledě na to, že pro účely správního vyhoštění se za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území – viz § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců]. Z uvedeného podle názoru NSS jednoznačně plyne, že v souzené věci došlo k podstatné změně okolností po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění – žalobce a) v době podání žádosti pobýval na území přechodně a současně se stal rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Nicméně mezi těmito rodinnými příslušníky občanů EU je nutno dále odlišovat, a sice: (i) privilegované (blízké) rodinné příslušníky podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který vychází z definice „rodinného příslušníka“ podle čl. 2 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (jím se rozumí manžel, registrovaný partner a za určitých okolností i potomci a předci v přímé linii); (ii) neprivilegované (vzdálené) rodinné příslušníky podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců neboli tzv. oprávněné osoby ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (jimi jsou za určitých podmínek ostatní rodinní příslušníci a rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

partner, se kterým má občan EU doložený trvalý vztah). Žalobce a) jako partner žalobkyně b), české státní občanky, s níž má trvalý vztah, spadá zjevně do druhé z uvedených kategorií cizinců – tzv. oprávněných osob, jimž usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt, aniž by jim však nutně musel zachovat stejné postavení jako první kategorii cizinců. Ostatně právě to bylo jedním z důvodů novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 274/2021 Sb., který s účinností ode dne 2. 8. 2021, tedy ještě před podáním žádosti žalobce a), změnil dosavadní pojetí definice rodinných příslušníků občanů EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců založené na prakticky totožném postavení obou kategorií cizinců. (...) Postavení rodinných příslušníků spadajících pod § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se (zcela v souladu s úmyslem zákonodárce) danou novelou zhoršilo, a to v celé řadě ohledů, včetně toho, že žádosti žalobce a) nemohla policie vyhovět, což bylo jasné na první pohled – žalobce a) totiž nelze pokládat za rodinného příslušníka občana EU, na něhož dopadá preferenční režim daný § 122 odst. 6 a 7 zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je výsledkem jednoduché subsumpce skutkového stavu pod relevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců – konkrétně § 15a odst. 3, § 118 odst. 7 a § 122 odst. 6 a 7. Jde o aplikaci těchto tří ustanovení zákona o pobytu cizinců, nikoli sofistikovanou úvahu podmíněnou „měřítky cvičeného oka profesionálního úřednického aparátu, který se na pobytové záležitosti specializuje“, jak svérázně uvedl městský soud.“

27. Žalovaným bylo s ohledem na výše uvedené závěry adekvátně posouzeno, že se v případě žalobce jednalo po celou dobu o přechodný pobyt a správný byl proto i závěr, že nebyl důvod se ve vztahu ke správnímu vyhoštění detailně zabývat tím, zda je možné žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, respektive v této souvislosti ani tím, zda byl jeho partnerský vztah žalobce trvalý. Partnerský vztah žalobce bylo třeba zohlednit především ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, což bylo řádně provedeno.
28. Žalovaný se nicméně v kontextu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyjádřil ještě k trvalosti partnerského vztahu žalobce a jeho přítelkyně a poukázal na skutečnost, že tento vztah byl dle něj založen čistě účelově s cílem legalizace pobytu na území ČR, kdy legalizaci pobytu tímto způsobem žalovaný shledal jako neakceptovatelnou. K této argumentaci zdejší soud pro úplnost uvádí, že žalovaný ve svém odůvodnění opakovaně poukázal na to, že žalobce měl při výslechu sdělit, že se se svou partnerkou seznámil teprve před týdnem, z čehož žalovaný poté vyvodil, že k seznámení partnerů došlo až v době nelegálního pobytu žalobce a z tohoto závěru poté vyšel pro účely další argumentace mj. ohledně zmíněné účelovosti. Dle zdejšího soudu sice mohlo k seznámení žalobce a partnerky dojít skutečně v době nelegálního pobytu žalobce na území ČR, kdy toto je i pravděpodobné, nicméně tak tomu nutně být nemuselo, neboť žalobce při výslechu nesdělil, že se s partnerkou seznámil týden před konáním výslechu, ale uvedl, že se s ní seznámil obecně za pobytu v ČR bez bližší specifikace konkrétního data. Ohledně zmíněného týdne jím bylo pouze sděleno, že přibližně týden měl se svou partnerkou v ČR společně bydlet, což je zásadní rozdíl. Vzhledem k tomu, že žalobce na území ČR pobýval prve od svého příjezdu legálně a až od 27. 5. 2022 nelegálně, nelze vyloučit, že se s partnerkou seznámil ještě v době legálního pobytu, tj. před 27. 5. 2022. Dané nicméně neodpovídá jeho tvrzením o tom, že se měl s partnerkou znát pouze krátce a především pak nemůže mít žádný vliv na závěr o tom, že z důvodu, že šlo u žalobce po celou dobu toliko o přechodný pobyt, nemůže se v jeho případě jednat o situaci dle zmíněného ustanovení § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Soud zároveň dodává, že s žalovaným

lze souhlasit v tom smyslu, že žalobce nemohl s ohledem na svou pobytovou situaci očekávat, že bude moci bez dalšího vztah na území ČR dále rozvíjet. Pakliže se rozhodl přibližně týden před konáním výsledku s partnerkou sestěhovat, musel on i partnerka počítat s tím, že dříve či později k odhalení pobytu žalobce na území ČR může dojít a že taková situace bude mít příslušné negativní důsledky. Sám žalobce ostatně i výslovně potvrdil, že si těchto důsledků je plně vědom, kdy mj. při výsledku uvedl, že si je vědom toho, že na území ČR nelegálně pobývá a že poté, co si zde našel práci a později se seznámil se svou partnerkou, se mu již nechťelo vracet se zpět do Moldávie, proto zde setrval a spoléhal, že jeho neoprávněný pobyt nebude odhalen. Zároveň též sdělil, že pokud mu bude uloženo správní vyhoštění, vycestuje i přesto, že zde má partnerku. Žalobce tedy byl zjevně seznámen a srozuměn s tím, že pokud dojde k odhalení jeho nelegálního pobytu, bude muset ČR opustit a s takovou situací se vypořádat, kdy si byl vědom i neoprávněného pobytu. Na místo toho, aby si svůj pobyt zde legalizoval, na toto žalobce rezignoval a tak se vlastní vinou vystavil riziku odhalení pobytu a souvisejícím důsledkům.

29. Soud nad rámec uvedeného dodává, že i kdyby v případě žalobce bylo kritérium podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o azylu pro správní vyhoštění relevantní, pak by jej ani tak žalobce nenaplnil, neboť v jeho případě by nebylo možné učinit závěr o tom, že byl řádně prokázán trvalý partnerský vztah, a to již z důvodu, že jeho vztah neodpovídá povaze trvalého vztahu, který žalobce řádně nedoložil.
30. Ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců definuje parametry partnerského vztahu osob, na základě kterého je možné považovat cizince za rodinného příslušníka občana EU. Z hlediska dané osoby se musí jednat buď o občana EU, nebo o státního občana ČR přihlášeného k trvalému pobytu. Zároveň dle tohoto ustanovení platí, že nikoli každý partnerský vztah je pro závěr o tom, že je možné danou osobu považovat za rodinného příslušníka občana EU, relevantní, nýbrž musí se jednat o řádně doložený trvalý partnerský vztah. Zmíněné ustanovení ve znění zákona o pobytu cizinců účinném do 1. 8. 2021 znělo odlišně takto: „za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.“ Na rozdíl od tohoto minulého znění tak zákon nyní již výslovně neuvádí podmínku prokázání, že osoby spolu žijí ve společné domácnosti a neuvádí již ani výslovně, jaké skutečnosti se mají zohlednit při hodnocení trvalosti vztahu, kdy dle zdejšího soudu je nicméně i za současného znění zákona vhodné při posuzování trvalosti vztahu hodnotit v zákoně dříve uvedená kritéria, tj. zejména povahu, pevnost a intenzitu vztahu.
31. V rozsudku ze dne 21. 1. 2022, č. j. 3 Azs 206/2020-81, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zákon o pobytu cizinců v § 15a odst. 3 písm. b) kumulativně vyžaduje, aby posuzovaný vztah byl trvalý a aby partneři žili ve společné domácnosti. Znakem soužití ve společné domácnosti je přitom taktéž trvalost. Požadavek trvalosti vztahu je tak nutné chápat jako požadavek na určitou kvalifikovanou trvalost, a proto se při aplikaci pojmu „trvalý vztah“ zkoumá kvantitativní a kvalitativní stránka vztahu. U kvantitativní stránky se hodnotí trvalost vztahu, jež je daná především délkou vztahu, jeho předpokládaným budoucím vývojem a vůlí partnerů v něm setrvat. U kvalitativní stránky se hodnotí trvalost vztahu především z hlediska jeho hloubky a pevnosti, uspořádání vzájemných poměrů a znalosti osoby partnera (jeho

individuálních poměrů a plánů). Neméně důležitým ukazatelem kvality vztahu je i samotné plynutí času, jenž svědčí ve prospěch kvality vztahu jen tehdy, pokud pouto mezi partnery stále dosahuje dostatečné intenzity. Krajský soud proto nepochybil, jestliže aproboval postup správních orgánů, které při posuzování trvalosti partnerského vztahu zohlednily zejména jeho povahu, pevnost a intenzitu.“

32. Zmínit lze též rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 – 35, ve kterém se NSS též zabýval mj. hodnocením trvalosti vztahu. NSS konkrétně k hodnocení trvalosti vztahu v tomto rozsudku uvedl: „*Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity.*“
33. Dle soudu je z odpovědi žalobce, které prezentoval při výsledku, zcela zjevné, že v době konání výsledku sám nepovažoval svůj vztah za nikterak vážný, tím méně takový, aby bylo možné jej označit za trvalý ve smyslu příslušného ustanovení zákona a výše citované judikatury. Žalobcův vztah nemohl být ani sám o sobě důvodem pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce při výsledku konkrétně v rámci odpovědi na otázku ohledně jeho rodinných vazeb mj. sdělil, že je svobodný a bezdětný, dodal, že jeho rodina žije v Moldávii. Ohledně partnerky se v tomto bodě vůbec nezmínil a až později sdělil, že se za svého pobytu v ČR měl seznámit se svou přítelkyní, ke které uvedl pouze křestní jméno a věk a dodal, že s přítelkyní měli asi týden společně bydlet, přesnou adresu však neznal. K přítelkyni žalobce též sdělil, že je původem z Moldávie, nicméně již má rumunský pas. Žalobce dále uvedl, že pokud by mu bylo uloženo správní vyhoštění, vycestuje dobrovolně z ČR, přestože zde má partnerku. Rovněž uvedl, že ve společné domácnosti nebydlí s občanem EU, s partnerkou se znají jen krátkou dobu.
34. Žalobce tedy sám v rámci výsledku poskytl ohledně své přítelkyně výpověď toliko v tom smyslu, že za svého pobytu v ČR zde navázal partnerský vztah. Aniž by soud jakkoli zpochybňoval samotnou existenci tohoto partnerského vztahu, z výše uvedených tvrzení je dle soudu dostatečně zjevné, že sám žalobce hodnotil svůj vztah jako prozatím toliko krátkodobou známost. Žalobce partnerku nezařadil do výčtu svých rodinných příslušníků, o kterých hovořil v úvodu výsledku. Při výsledku ani neuvedl její totožnost, tu doplnil až ve svém odvolání. Žalobce neprokázal, že by jeho vztah měl být jakkoli vážný a trvalý. Byť přesné datum seznámení s partnerkou nezmínil, vzhledem tomu, že do ČR měl přijet na konci února 2022, jednalo se o známost trvající maximálně od této doby, tj. maximálně v řádu měsíců či krátce přes rok. Žalobce sice uvedl, že u partnerky má přibližně týden bydlet, nicméně ani neznal adresu daného bytu a také dodal, že svůj pobyt na dané adrese nikde nehlásil. Dle soudu o pevnosti vztahu zásadněji nesvědčí ani to, že žalobce též sdělil, že v případě uložení vyhoštění vycestuje, přestože zde má partnerku. Tvrzení žalobce, že by si chtěl svou přítelkyni v budoucnu vzít, též bez dalšího neprokazuje parametry

trvalého vztahu ve smyslu zákona o pobytu cizinců, žalobce nadto ani tento záměr nijak nedoložil.

35. Přestože výše zmíněné skutečnosti nebylo v případě žalobce třeba posuzovat s ohledem na § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 ve vztahu k namítané nedostatečně posouzené skutečnosti, že má být žalobce považován za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byl žalobcem tvrzený vztah vzat v úvahu s ohledem na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, kdy bylo ze strany správních orgánů adekvátně shledáno, že žalobcovo vycestování sice nepochybně jistým způsobem zasáhne do žalobcových soukromých vazeb, nicméně se o nepřiměřený zásah jednat nebude, po posouzení výše uvedených skutečností týkajících se žalobcova partnerského vztahu nebyla zjištěna jakákoli mimořádnost. Lze doplnit, že v případě vycestování žalobce jej může jeho partnerka následovat do jeho země původu, přičemž se mohou později do ČR vrátit, pakliže si žalobce již opatří příslušné pobytové oprávnění. Žalobce byl ostatně s následky vycestování, jak bylo již uvedeno, plně srozuměn a uvedl, že hodlá vycestovat dobrovolně. Správními orgány byly zohledněny i další soukromé, rodinné a ekonomické vazby, kdy nebyla zjištěna ani v tomto ohledu nepřiměřenost.
36. Lze shrnout, že soud neshledal pochybení žalovaného, pokud se nezabýval partnerským vztahem žalobce z hlediska § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců s ohledem na žalobcův přechodný pobyt na území ČR, který sám o sobě vyloučil možnost nahlížet na žalobce jako na rodinného příslušníka dle tohoto ustanovení zákona, kdy vztah žalobce byl řádně zhodnocen v rámci posouzení dopadů rozhodnutí za situace, kdy žalobce nesporně naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění. Co se týče v žalobě namítaného nedostatečného vytěžení partnerky žalobce správními orgány, kterou lze interpretovat tak, že měl být proveden její výslech, navrhl toto žalobce až v žalobě, kdy pak především by ani tento výslech nemohl nic na závěrech žalovaného změnit, neboť partnerka žalobce by při nejlepším pouze potvrdila informace sdělené žalobcem. Žalobce rovněž nikdy v průběhu řízení nežádal, že by měla být jeho partnerka ustanovena vedlejší účastnicí řízení, kdy naopak sdělil, že její totožnost uvádí až v odvolání z důvodu obav z postihu, který by mohla mít v souvislosti s jeho nelegálním pobytem. Soud proto ani v tomto postupu žalovaného nenalezl pochybení.
37. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23.11.2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce